

espectacles DANSA

Cortés descobreix el seu costat més íntim

L'artista estrena 'Mi soledad', un espectacle amb 17 músics, al Palau Sant Jordi

MARTA CERVERA
BARCELONA

Joaquín Cortés torna avui a la nit a Barcelona després de tres anys d'absència amb *Mi soledad*. El ballari, responsable de tots els detalls de la producció, va fer ahir la primera presa de contacte amb el Palau Sant Jordi, el poliesportiu olímpic que espera escalfar amb el seu flamenc de fusió, sensual, modern i atrevit. Ell és l'estrella única del xou, que veuran unes 4.000 persones, amb pantalles col·locades a banda i banda de l'escenari. Cap ballari més l'acompanya en escena. Els seus companys de viatge són 17 músics molt potents: tres veus femenines, tres de masculines, guitarres, viola, contrabaix, acordió, flauta i percussió.

«És un treball d'investigació, fruit de les meves reflexions, sobre el meu passat, el meu present i el meu futur ara que sóc a la meitat de la vida», explica Cortés poc abans d'entrar al camerino per maquillar-se i posar-se els vestits d'estètica zíngara dissenyats per Jean Paul Gaultier. Sempre es maquilla i es pentina ell mateix. En realitat, controla tots els detalls de la producció. Ahir, als assajos, marcava de prop els músics. «Els tangos que siguin tangos, per favor, no fem rumba catalana encara que ja sé que som al seu país», els va llançar en un moment determinat. I els van respondre amb més rumba.

BONA SINTONIA / El bon rotllo domina a l'equip de l'artista que ahir va rebre la visita d'un convidat especial. Eric, el fill de Salaito, *cantaor* amic de Cortés, que el va acompanyar a *Pasión gitana*, es va acostar ahir fins al Sant Jordi per saludar-lo. El xaval de gairebé 4 anys flipava amb Cortés, que jugava amb ell sense deixar de controlar el que passava en escena. La força de la música, una fusió d'estils amb deixos flamencs, àrabs i zíngars, és a la base de l'espectacle. Cortés ha col·laborat en la seva creació juntament amb el *cantaor* Antonio Carbonell i el guitarrista José Carbonell, *Montoyita*.

Mi soledad es divideix en dues

►► Joaquín Cortés dirigeix l'assaig de *Mi soledad* al Palau Sant Jordi, en presència d'Eric, fill del *cantaor* Salaito.

parts. La primera és més continguda i teatral: «Amb la fusió d'estils que em caracteritza», apunta. I contrasta amb la segona, més flamenca i fidel a la tradició gitana. «A les meves arrels», afegeix. Dura 120 minuts. Ningú podrà queixar-se que sua poc. Tot i que reconeix que «la gent sempre en vol més». «Et passes dues hores ballant i no es cansen, en demanen més. El mateix em va passar amb *Life*, que vaig llançar en DVD perquè el posin sense parar si volen», explica. També pensa gravar en DVD aquest muntatge. «Però serà una història diferent. Busquem una localització especial. *Life* el vaig voler fer a l'Albert Hall, el temple de la música. El pròxim DVD m'agradaria gravar-lo a l'aire lliure». Taormina, a Sicília, on actuarà aquest estiu, figura entre les preferències. ≡

►► El ballari, a l'escenari, secundat per dos *cantaors*.

L'ESTRATÈGIA

MENYS FORÇA I MÉS SAVIESA

Nascut el 1969, Cortés dosifica més les seves actuacions. «No tinc la mateixa força que als 20 anys, ni puc fer el pi a qualsevol hora. Però tot això ho cobreixo amb la saviesa i l'experiència acumulades». Quan va deixar el Ballet Nacional per crear la seva pròpia companyia amb *Cibayá*, el seu primer gran espectacle, feia unes 200 actuacions cada any. Ara, 17 anys després, sol fer-ne unes 60 o 70. Això, és clar, al marge de l'apartat d'esdeveniments, promocions publicitàries i actes benèfics.